

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **A. D.**, narozený, státní příslušnost, bytem, zastoupeného Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře v Brně, nám. 28. října 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2017, č. j. OAM-367/ZA-ZA08-ZA14-PD2-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany vydané žalovaným, odborem azylové a migrační politiky pod č. j. OAM-367/ZA-ZA08-ZA14-PD2-2013 ze dne 11. 1. 2017.

Napadeným rozhodnutím byla zamítnuta podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, žádost o prodloužení doplňkové ochrany.

Žalobce podal dne 5. 12. 2016 žádost o prodloužení doplňkové ochrany, která mu byla udělena v souladu s ust. § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 1. 2014, č. j. OAM-367/ZA-ZA08-ZA14-2013, které nabylo právní moci dne 20. 1. 2014.

Doplňková ochrana byla žalobci udělena z důvodu mezinárodních závazků České republiky, kdy jeho rodičům, se kterými na území ČR dne 23. 5. 2011 společně přicestoval, byla udělena mezinárodní ochrana formou azylu, z humanitárních důvodů. Na území České republiky pobývá bratr žalobce s celou svou rodinou, manželkou a dětmi, na základě trvalého pobytu. Otec žalobce je osobou s přiznanou invaliditou 2. stupně, kdy jeho zdravotní stav byl a neustále je neuspokojivý, stále se zhoršující. Z důvodů ochrany soukromého a rodinného života žalobce, který s rodiči na území pobýval ve společné domácnosti a poskytoval jim veškerou péči, byla udělena doplňková ochrana. V době rozhodování o první žádosti o mezinárodní ochranu, bylo možné na žalobce pohlížet jako na osobu zletilou, ale nezaopatřenou, neboť byl studentem střední školy a následně školy jazykové.

Ke změně situace došlo v září 2016, kdy žalobce přestal navštěvovat jazykovou školu a začal samostatně podnikat jako OSVČ. Důvodem pro toto rozhodnutí byla mimo jiné okolnost stále se zhoršujícího stavu žalobcových rodičů, konkrétně otce, který vyžaduje celodenní péči a dohled další osoby. Bratr žalobce není schopen jak finančně tak po stránce časové být neustálou oporou pro své rodiče a finančně zabezpečovat manželku a děti. Náklady na hmotné zajištění, bydlení a další potřeby se neustále zvyšují. V prosinci 2016 uzavřel žalobce své první manželství s občankou, která v současnosti pobývá na území ČR.

Žalobce namítal, že zamítavé stanovisko žalovaného se toliko opírá o fakt, že žalobce již nestuduje. Tento fakt žalobce nepochybně, naopak při pohovoru konaném na základě podané žádosti o prodloužení doplňkové ochrany toto uvedl. Zároveň se vyjádřil, že začal své podnikatelské aktivity, jedná se o stánek s čerstvým pečivem, vyvíjet z důvodu již neúnosného tlaku na jeho bratra, který finančně zajišťoval dvě rodiny. Žalovaný se dostatečně nezabýval stále se zhoršujícím zdravotním stavem obou rodičů, kdy otec je často dlouhodobě upoután na lůžko.

Žalobce dále namítá, že žalovaný se oproti předešlým rozhodnutím o udělení a následném prodloužení doplňkové ochrany, dostatečně nezabýval, respektive vůbec, otázkou rodinných vazeb, které se více než 4letým pobytem na území ČR, tedy v cizí zemi, mnohem více prohloubily a utužily. Zdravotní stav rodičů se zhoršuje, má rozsáhlé výkyvy a z tohoto důvodu klade vyšší požadavky na emocionální stránku věci. Z pohledu evropské normality nebo sociálních zvyklostí jsou vztahy udržované a ctěné východními národy daleko přísnější a soudržnější. rodiny žijí společně, jsou uzavřenou skupinou osob, které mají své zvyky a dodržují nepsané zákony rodiny. I z tohoto důvodu žalobce přijal za manželku občanku Ani tato skutečnost nemůže být přičítána k žalobcově tíži s ohledem na splnění podmínek prodloužení doplňkové ochrany.

Dále žalobce namítal, že správní orgán nepostupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8As 18/2012-45, který uvádí v bodě 31, že v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného a soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především

z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména 1. rozsah, v jakém byl soukromý nebo rodinný život narušen, 2. délka pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, 3. rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, 4. existence nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země původu, 5. imigrační historie cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, 6. povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem.

Z obecného hlediska je namístě připomenout, že Ústavní soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát prokázal, že netoleruje orgánu veřejné moci a především obecným soudům formalistický postup za použití v podstatě sofistického odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Zdůraznil v této souvislosti mj., že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku, a že povinnost soudů nalézat právo neznámá pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (např. Nález sp. zn. 19/98, Sbírka nálezů a usnesení ÚS, sv. 13, nález č. 19).

Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větech toho kterého právního předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud několikrát uvedl, že z pohledu ústavněprávního je nutno stanovit podmínky, při splnění kterých nesprávná aplikace ústavního práva obecnými soudy má za následek porušení základních práv a svobod. Ústavní soud spatřuje zejména tyto podmínky v následujících okolnostech – základní práva a svobody v oblasti jednoduchého práva působí jako regulativní ideje, pročež na ně obsahově navazují komplexy norem jednoduchého práva. Porušení některé z těchto norem, a to v důsledku svévole nebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti – přepjatý formalismus, pak zakládá dotčení na základním právu a svobodě (nález ÚS sp. zn. III. ÚS 150/99).

Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Řada případů a jejich specifické okolnosti mohou být – jako v dané věci – značně komplikované a netypické, to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy.

Žalobce se domnívá, že by jeho nucené vycestování bylo v rozporu s Úmluvou o ochraně základních lidských práv a základních svobod ze dne 4. 11. 1950. Žadatel by byl tímto postupem správního orgánu vystaven skutečnému nebezpečí vážné újmy podle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

Navrhoval proto, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2017 zruší a věc vrátí žalovanému k novému projednání.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že především zdůrazňuje, že žalobce se již nenalézá v pozici tzv. nezaopatřeného dítěte, které je sociálně ekonomicky závislé na

své rodině, neboť od září 2016 podniká jako OSVČ (stánkový prodáváč), a tedy nesplňuje zákonné podmínky dle § 14a zákona o azylu. Od uvedeného data se zásadně změnil jeho pobytový statut a svůj další pobyt v ČR byl povinen si přiměřeně upravit. Žalobce o změně svého právního postavení věděl, nebo vědět měl, přesto ničeho neučinil. Žalovaný pro hodnocení důvodů změny jeho pobytového statutu v ČR vnímal jako důvody ukončení (přerušení) jeho studia, nicméně při rozhodování o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti jemu udělené doplňkové ochrany je vázán judikaturní praxí Nejvyššího správního soudu, ve které je stanoveno „..., že právo na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy primárně chrání § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který znemožňuje uložení správního vyhoštění v případě zásahu do rodinného a soukromého života, a nikoliv § 179 odst. 2 písm. d) téhož zákona, které obsahuje obdobné důvody znemožňující vycestování, jako jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany (rozsudek č. j. 5Azs 46/2008-71 ze dne 28. 11. 2008“). V rámci řízení podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců by se obvykle posuzovalo, zda zákaz pobytu na území ČR v některých případech dosáhl intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života; této intenzity obvykle dosáhne jen dlouhodobý zákaz pobytu. Není vyloučeno pořadit některé zásahy do tohoto rodinného života pod důvody pro udělení doplňkové ochrany, např. případy, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné a osobní vazby, že by s nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR (cit. rozsudek č. j. 5Azs 46/2008-71)“. Žalovaný pak odkázal také na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2012, č. j. 45Az 13/2011.

Podle konzistentní judikatury NSS je smyslem a účelem doplňkové ochrany poskytnutí subsidiární ochrany a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodu taxativně stanovených v ust. § 14a zákona o azylu neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu – viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 7Azs 8/2015-56, též rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9Azs 11/2009-99, dostupné na www.nssoud.cz.

Žalovaný je toho názoru a správním spisem dokládá, že se řádně a úplně zabýval hodnocením možnosti opakovaného udělení doplňkové ochrany, a že závěry jím učiněné jsou zcela konformní se závazky plynoucími z mezinárodních smluv i s ustálenou judikaturní praxí.

Podmínky shora uvedené žalobce nesplňuje, proto námitku ve věci neprodloužení doplňkové ochrany považuje žalovaný za lichou. Navíc podle taxativního výčtu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu je možno udělit doplňkovou ochranu jen ve vymezených případech vážné újmy, za níž se považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, d) nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán nemá žádnou možnost správní úvahy ve směru rozšiřování vymezených důvodů (viz rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2015, sp. zn. 7Azs 163/2015). Žádný z uvedených případů však na žalobce nedopadá.

Žalovaný je rovněž toho názoru, že dodržel procesní postupy a pravidla formální právní logiky, že úplně a řádně zjistil skutkový stav a na základě toho kvalifikovaně rozhodl. Úkony činěné správním orgánem byly vykonány řádně a úplně, rozhodnutí správního orgánu bylo náležitě odůvodněno, postup správního orgánu nebyl zatížen vadou řízení, že jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu, se závazky vyplývajícími z mezinárodních smluv, a že tedy žalobce nebyl krácen na svých právech. S podkladovými materiály byl žalobce před vydáním rozhodnutí řádně a úplně seznámen, jeho doplnění ani nové skutečnosti neuvedl.

Ze shora uvedených důvodů je žalovaný toho názoru, že správní orgán náležitě zjistil a posoudil skutkovou podstatu žalobce. Úkony jím učiněné ve správním řízení provedl řádně, úplně, včas, při aplikaci volné úvahy hodnocení nevybočil z ustálené judikatury. Při hodnocení skutkového děje se řídil zásadou materiální pravdy a pravidlem formální logiky, a že na základě takto zjištěného stavu kvalifikovaně rozhodl.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou, v níž uvedl, že žalovaný rozhodl o neprodloužení doplňkové ochrany žalobce proto, že získáním oprávnění k podnikatelské činnosti se zásadně změnil jeho pobytový status a tím byl povinen si svůj pobyt na území přiměřeně upravit. Předně je třeba zdůraznit, že i kdyby žalobce přijal verzi žalovaného o zásadní změně jeho pobytového statusu, nebyl by schopen reálně „přiměřeně“ si svůj pobyt na území České republiky upravit. Pokud by tedy byla účelem pobytu žalobce na území výhradně podnikatelská činnost, přicházela by v úvahu jako jediná přiměřená úprava pobytu žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání. Z ust. § 53 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. však vyplývá, že o toto vízum je cizinec oprávněn žádat na zastupitelském úřadu České republiky v zahraničí. Tedy nebylo možné, aby si reálně žalobce upravit pobyt na území České republiky. Co se týče vlastního reálného účelu pobytu na území žalobce, rozhodně odmítá tvrzení žalovaného v tom smyslu, že by výkonem podnikatelské činnosti došlo k zásadní změně jeho pobytového statusu. I přes tuto skutečnost se totiž obsah jeho vztahu vůči rodičům a rodičům vůči němu nijak nezměnil. Díky nutnosti každodenní péče o rodiče z důvodu jejich špatného zdravotního stavu, tvoří žalobce s nimi stále fungující rodinné společenství vyznačující se výraznou závislostí mezi jejími členy. Bratranec, o kterém se žalovaný zmiňoval, již ukončil vztah s přítelkyní a odcestoval do Zůstali zde tedy invalidní rodiče společně se dvěma syny. Je to ale právě žalobce, který reálnou péči oběma rodičům každodenně poskytuje. Nejde pouze o fyzickou pomoc, ale především o psychickou podporu, která je objektivně pro nemocného člověka významnou pomocí při snášení nepříjemných okolností, jako je objektivní špatný zdravotní stav. Již to, že žalovaný oběma rodičům žalobce udělil humanitární azyl, svědčí o skutečně vážném zdravotním stavu těchto osob. Žalobce má za to, že žalovaným zmiňovaný rozsudek NSS, č. j. 5Azs 46/2008-71 je na případ žalobce nepřiléhavý, neboť se zde hovoří o proporcionalitě, tedy porovnávání něčeho proti něčemu v řízení o správním vyhoštění. Cílem rozhodnutí o správním vyhoštění je zachování veřejného pořádku na území České republiky, který byl jedním z účastníků v řízení narušen a právě nežádoucí jednání účastníka řízení je okolnost, která je porovnávána s dopadem rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce se však žádného protiprávního jednání nedopustil, a tak zde není prostor pro test přiměřenosti, ale prosté zachování existujícího rodinného a soukromého života žalobce. Podle jeho názoru zde nadále, bez ohledu na to, že přestal být nezaopatřeným dítětem, hrozí vycestováním vznik vážné újmy, když je neúnosné, nepřiměřené a nežádoucí požadovat jeho vycestování, neboť by tím

byl porušen závazek, plynoucí pro Českou republiku z Úmluvy o lidských právech. Je zde tedy naplněn důvod pro prodloužení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb.

Žalobce pak k žalobě doložil lékařské zprávy o zdravotním stavu svých rodičů, jedná se o lékařské zprávy vydané Nemocnicí Znojmo, jde o traumatologické vyšetření obou rodičů žalobce 8. 2. 2017, kdy z těchto lékařských zpráv vyplývá, že rodiče mají zejména problémy verterobrogenní, dále problémy s kyčelními klouby a koleny, přičemž u obou je uvedeno, že není schopen chůze bez berlí a trvá nutnost péče jinou osobou.

Pokud jde o napadené rozhodnutí žalovaného vydaný dne 11. 1. 2017 pod č. j.: OAM-367/ZA-ZA08-ZA14-PD2-2013, žalovaný tímto rozhodnutím rozhodl o žádosti žalobce tak, že podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se **doplňková ochrana neprodlužuje**.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že žalobci byla doplňková ochrana udělena z důvodu mezinárodních závazků, jimiž je ČR vázána, konkrétně z důvodu ochrany soukromého a rodinného života dotyčného. Jak však zcela jednoznačně vyplývá z výše citovaného výsledku pobytové kontroly v místě jeho bydliště v ČR a provedeného pohovoru, v období od posledního prodloužení doplňkové ochrany výše jmenovanému se jeho osobní i rodinná situace změnila. Předně bylo zjištěno a žadatel to potvrdil i svou výpovědí, že již nestuduje na obchodní akademii denní studium, nenavštěvuje ani jazykovou školu. Věnuje se samostatné výdělečné činnosti, díky které je schopen přispívat na běžný chod společné domácnosti i zdravotní pomůcky a léky pro rodiče. Je tedy zřejmé, že dotyčný se již nenachází v pozici tzv. nezaopatřeného dítěte. To znamená, že není na rodičích či svém bratru finančně závislý a prostředky pro svou obživu a nyní i obživu své vlastní rodiny po uzavření sňatku je schopen zajistit vlastní prací. Z informací z CIS vyplynulo, že manželka jmenovaného podala shodně dne 28. 12. 2016 v ČR žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění pobytu i žádost o povolení k trvalému pobytu. Obě řízení dosud probíhají. V případě svého návratu do vlasti dotyčný uvedl, že se nemá kam vrátit, jelikož jeho nejbližší příbuzní žijí v ČR. Informace z CIS potvrzují, že žadatelův bratr i rodiče nadále disponují v ČR platným pobytovým oprávněním. Avšak ze souhrnu výše uvedeného vyplývá, že dotyčný již není na rodičích či bratru sociálně, materiálně či ekonomicky závislý. Je dospělou, plně svéprávnou, práce schopnou osobou, která má ve vlasti zázemí minimálně v podobě příbuzných své manželky. Jelikož se svou manželkou žadatel vytvořil novou rodinu, mají možnost se sami rozhodnout, kde budou naplňovat svůj společný soukromý a rodinný život. Žadateli nebrání žádné objektivní skutečnosti, aby si svůj pobyt na území ČR legalizoval obdobným způsobem jako jeho nejbližší rodinní příslušníci. Z jeho vyjádření nevyplynuly žádné překážky, které by takovému postupu měly bránit, samozřejmě za splnění veškerých náležitostí zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů. Skutečnost, že by jmenovaný kvůli vyřízení povolení k pobytu v ČR musel nejprve vycestovat do vlasti a tam počkat než proběhne příslušné správní řízení, rozhodně za takovou překážku považovat nelze. Podmínky pro získání povolení k pobytu jsou pro všechny cizince stejné. Pobyt jmenovaného na území ČR tak dle závěrů správního orgánu není pro naplnění jeho soukromého a rodinného života bezpodmínečně nutný. Se svou manželkou může žadatel naplňovat společný rodinný a soukromý život v jejich vlasti, tj. v Arménii, popř. v zemi, kde oba získají povolení k pobytu, včetně ČR. Žadatelem popisovaná pomoc a podporu směřovanou vůči rodičům může dotyčný realizovat i mimo území ČR (myšleno finanční pomoc), osobní péči mohou zajistit ostatní členové společné domácnosti, tj. žadatelův bratr

s manželkou, popř. bratranec. Rodiče by i v případě žadatelova vycestování z ČR měli zajištěnu osobní péči ze strany svých nejbližších.

Ze shromážděných informací o zemi původu žadatele vyplývá, že situace v Arménii se od doby podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům žádným podstatným a zásadním způsobem nezměnila. Neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti obecně nehrozí žádné nebezpečí, jejich situace je po návratu do stejná jako u všech ostatních migrantů.

Případné vycestování výše uvedeného žadatele po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelem tak nyní již nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že výše jmenovaný žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu na základě uvedených skutečností, a proto se mu v této souvislosti doplňková ochrana neprodlužuje.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 7. 6. 2017. U tohoto jednání zástupkyně žalobce plně odkázala na obsah žaloby a navrhovala, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Zástupce žalovaného navrhoval zamítnutí žaloby s odůvodněním, že žalovaný v průběhu správního řízení a následně při vydání rozhodnutí žádá zákonná ustanovení neporušil. Pokud jde o situaci žalobce, jeho situace byla posuzována již v roce 2011 a v současné době je rok 2017. V roce 2011 se jednalo o nezletilého, který v ČR byl se svými rodiči, jimž byl udělen humanitární azyl a byl na nich ekonomicky zcela závislý. Od té doby však již uplynulo 6 let a situace v případě žalobce je úplně jiná. Žalobce je nyní dospělý muž ve věku 23 let, ekonomicky na rodičích již není závislý. V tom je tedy zásadní rozdíl oproti roku 2011. Žalobce staví situaci tak, jako by mělo být jednáno v jeho případě o humanitárním azylu, nic takového však není. Žalobce si může za dané situace, tak jako každý jiný cizinec, upravit svůj pobytový status na území ČR podle zákona o pobytu cizinců, v takovém případě by byl pak nucen si platit sociální a zdravotní pojištění, jeho rodičům by mohla být např. poskytnuta pečovatelská péče apod. Za dané situace, když rozhodnutí žalovaného bylo řádně odůvodněno, a jednoznačně z něho vyplývá, proč žalobci již nebyla prodloužena doplňková ochrana, přičemž se jedná o stejné důvody, které zástupce žalovaného přednesl i u soudního jednání, navrhoval zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Brně měl k dispozici správní spis žalovaného se všemi zásadními podklady, a to zejména žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 5. 12. 2016, protokol o pohovoru u žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 5. 1. 2017, výsledek pobytové kontroly v místě hlášeného pobytu žalobce ze dne 20. 12. 2016, informace z CIS a dále pak výroční zprávu Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 2. 6. 2016, a sdělení Infobanka ČTK „Sargsjan a Alijev se ve Vídni shodli na příměří v Karabachu“ ze dne 16. 5. 2016 a sdělení Infobanka ČTK „..... prezident slíbil radikální změny, odmítl ale násilí“ ze dne 1. 8. 2016 a dále opis evidence Rejstříku trestů žalobce ze dne 7. 12. 2016.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději do 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněná tuto žádost podat do tří pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, pro kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o dva roky, je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o jeden rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 uvedeného zákona za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu doplňková ochrana se odejme, pokud okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí.

Soud po provedeném dokazování správním spisem dospěl k závěru, že skutečně okolnosti, které vedly u žalobce k udělení doplňkové ochrany, se změnily do té míry, že doplňková ochrana není zapotřebí, resp., že okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, již zanikly. Je to z toho důvodu, že pokud jde o žalobce, byly zjištěny následující skutečnosti.

V době, kdy žalobci byla udělena doplňková ochrana, a poté jednou prodloužena, rozhodnutím z 13. 1. 2015, č. j. OAM-367/ZA-ZA08-ZA14-PD1-2013 se jednalo v případě

žadatele o tzv. nezaopatřené dítě, které sdílelo domácnost se svými invalidními rodiči, o které se stará spolu se svým starším bratrem, který zde se svou rodinou získal povolení k trvalému pobytu. Rodičům byl v ČR udělen azyl z humanitárních důvodů. Případné vycestování žalobce do vlasti a zpřetrhání vazeb s nejbližšími rodinnými příslušníky by tak představovalo porušení práva na ochranu žadatelova rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

V době, kdy bylo rozhodováno o prodloužení doplňkové ochrany na dobu 24 měsíců, tj. 13. 1. 2015, byla tedy situace žalobce úplně jiná, než je v současné době. Situace u žalobce se změnila od září 2016, jak sám uvedl, neboť již nestudoval ekonomickou školu ani jazykovou školu, kterou předtím navštěvoval, od září 2016 je OSVČ, podniká jako prodejce čerstvého pečiva ve stánku, takže se situace změnila v tom, že již není nezaopatřeným dítětem, jedná se o mladého muže ve věku 23 let, který je schopen se o sebe z hlediska ekonomického postarat a je schopen se také postarat o své rodiče.

Nastala tedy situace, kdy v případě žalobce se jedná o běžného cizince, žijícího na území České republiky, který zde však již nemá v současné době žádný povolený status pobytu. Žalobce musí dle názoru soudu za dané situace, kdy není tedy již nezaopatřeným dítětem, ale dospělým praceschopným mužem, postupovat, pokud chce zůstat na území ČR, podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, po splnění podmínek v tomto zákoně uvedených, aby měl možnost získat status zákonně zde pobývajících osoby.

Za dané situace žalobci nic ani nebrání v tom, aby vycestoval zpět do, a to i se svojí manželkou, která je rovněž státní příslušnicí Arménské republiky, aby na území žili, případně si vyřídili status zákonného pobytu na území České republiky. Nakonec ani bratr žalobce s rodinou nežije na území České republiky na základě udělené doplňkové ochrany, ale proto, že zde získal povolení k trvalému pobytu, tedy povolení na základě zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.

Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že i po vycestování do by žalobce se svojí manželkou mohl nadále rodičům žalobce vypomáhat, a to finančními prostředky, pokud jde o zajištění osobní pomoci rodičům, toto může zabezpečovat jeho bratr s rodinou, který získal povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

Nic tedy nebrání žalobci k vycestování do Arménie a ze založených zpráv ve správním spise, s nimiž byl žalobce seznámen, a proti nimž neměl žádné výhrady, vyplynulo, že žalobci by žádné nebezpečí či újma při návratu do nehrozila.

Za této situace má tedy soud za to, že žalobce již nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, tak jak jsou stanoveny v § 14a odst. 2 zákona o azylu a je zcela evidentní, že ani vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud tedy uzavírá, že žaloba žalobce důvodná není, a proto ji dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, který ve věci měl úspěch, ten náklady řízení nežádal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. června 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně